

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1Co/67/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312217232
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Hrvola
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4312217232.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 02. júla 2013, č. k. 9C/396/2012-57, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nitra zo dňa 02. júla 2013, č. k. 9C/396/2012-57 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh (ďalej len žalobu) zamietol a odporcovi (ďalej len žalovanému) náhradu trov konania nepriznal. Uviedol, že navrhovateľ (ďalej len žalobca) sa žalobou domáhal od žalovaného zaplata sumy 526,58 eur z titulu majetkovej škody a z titulu nemajetkovej ujmy sumy 105,32 eur. Svoju žalobu odôvodnil tým, že exekučný súd zapríčinil svojim nelegálnym konaním / nesprávnym úradným postupom/ vznik škody na strane žalobcu. Žalobca ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Exekúciu žalobca navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom exekučnému súdu a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu na rozhodnutie, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 30.01.2011, pričom konanie začalo 22.03.2010 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelení poverenia, t.j s omeškaním viac ako 314 dní.

Súd prvého stupňa doplnil dokazovanie oboznámením sa so spisom Okresného súdu Nitra sp.zn. 14C/13/2013 a Okresného súdu Levice sp.zn. 13Er/326/2010 z neho žiadosťou o udelenie poverenia, exekučným titulom - rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu a uznesenia. Zo spisu Okresného súdu Levice sp.zn. 13Er/326/2010 zistil, že žiadosť o udelenie poverenie na vykonanie exekúcie podal súdny exekútor na súd 21.2.2011, k čomu pripojil návrh na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom na vykonanie exekúcie bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. Bratislava sp.zn. SR 11044/10. Okresný súd Levice rozhodol o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia uznesením č.k. 13Er/326/2010-10 z 18.04.2011 tak, že žiadosť zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu oprávnený odvolanie nepodal.

Dokazovaním v predmetnej právnej veci súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v celom rozsahu nedôvodná, a preto ju zamietol. K námietke žalovaného, že žalobca podal žalobu predčasne súd uviedol, že žalobca sa na žalovaného obrátil so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom podal žalobu na súd skôr, ako uplynula lehota 6 mesiacov od podania tejto žiadosti. Aj keď žaloba bola podaná pred uplynutím 6 mesačnej lehoty, ku dňu rozhodovania súdu už bolo zrejmé, že žalovaný

neuznal nárok žalobcu a v rámci predbežného prerokovania ho neuspokojil, čo vyplynulo aj z vyjadrenia žalovaného a preto mal súd za to, že v čase rozhodovania súdu 6 mesačná lehota uplynula, teda žalobu už nemožno považovať za predčasne podanú.

Súd v tomto prípade neskúmal, či prišlo k prieťahom v konaní. Zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej resp. primeranej lehoty, z akého dôvodu a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. V tomto prípade bola žiadosť o udelenie poverenia súdu doručená 21.02.2011 a súd rozhodol o tejto žiadosti 18.04.2011. Údaj uvedený v žalobe žalobcu, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelení poverenia s omeškaním viac ako 169 dní je nepravdivý. Je potom zrejmé, že v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa lehota 15 dní nevzťahovala na rozhodnutie o žiadosti na udelenie poverenia v predmetnej exekučnej veci, keďže exekučným titulom bolo rozhodnutie rozhodcovského súdu a i v prípade, že by sa nejednalo o rozhodnutie podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/, bol súd toho názoru, že zo samotného znenia ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva to, že lehota 15 dní sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie (... , do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu,...). Súd ďalej poukázal na to, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. Pokiaľ ide o vytýkaný nesprávny úradný postup v preskúmaní práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny, súd poukázal na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého je exekučný súd ex offo povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Ďalej uviedol, že po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. V tomto štádiu exekučný súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 OSP) - postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Dokazovanie (vyžadujúce nariadenie pojednávania s možnosťou účasti oprávneného i povinného) v tejto časti exekučného konania neprichádza do úvahy aj z dôvodu, aby sa tým nezmaril účel exekúcie, o ktorej sa má povinný prvýkrát dozvedieť až doručením upovedomenia o začatí exekúcie. K takému právnomu záveru dospel aj Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 5 MCdo 11/2012 zo dňa 29.4.2013. Súd mal za to, že žalobcovi nemohla vzniknúť majetková škoda, akú si uplatňuje pre rozhodnutie súdu s oneskorením, ale výška, akú si uplatňuje, by mohla vzniknúť v prípade nezákonne vydaného rozhodnutia exekučného súdu, kde však pre vznik základu nároku musí byť nezákonné rozhodnutie zrušené. V tomto prípade žalobca nepodal proti rozhodnutiu súdu žiadny opravný prostriedok za účelom zrušenia nezákonného rozhodnutia súdu. V takomto prípade by teda mohol byť daný jednak základ nároku a jednak príčinná súvislosť so škodou, ak vznikla. Pretože súd dospel k názoru, že na strane žalovaného konajúceho cestou exekučného súdu nedošlo k nesprávnomu úradnému postupu, vo veci sa ďalej nezaoberal ani výškou majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy, pretože nebol zistený právny základ a to zodpovednosť žalovaného za škodu. Konštatoval, že nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú protiprávny úkon, resp. škodová udalosť, vznik škody, príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom (škodovou udalosťou) a vznikom škody, zavinenie (len v prípade subjektívnej zodpovednosti, pri objektívnej zodpovednosti nie je podstatné, či zodpovedný subjekt vznik škody zaviniel alebo nie). V súvislosti s ustanovením § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. uviedol, že škoda nemôže byť uplatnená v nejakej paušálnej čiastke, ale musí byť preukázaná, že práve pre nesprávny úradný postup došlo k výške škody, ktorá musí byť vyčíslená presne a musí byť preukázaná aj príčinná súvislosť, čo však žalobca nepreukázal a ku škode neprodukoval ani žiadne dôkazy. Škodu charakterizuje v hypotetickej rovine a poukazuje na zvýšené pracovné výkony zamestnancov v súvislosti s podávaním sťažností a urgencií. K tomuto tvrdeniu súd uviedol, že pri použití výkladu, aký použil žalobca, by si mohli žiadať náhradu škody od štátu aj podnikatelia v súvislosti napr. so zmenou legislatívy, v dôsledku ktorých musia vykonať ich zamestnanci pracovné výkony, ktoré predtým nevykonávali, pričom ich spôsobil štát svojou legislatívnou činnosťou. Takýto výklad, je podľa názoru súdu nesprávny a nepoužiteľný.

Žalovaný namietal premlčanie nároku žalobcu, súd sa preto zaoberal aj touto obranou žalovaného a zistil, že od podania žiadosti o udelenie poverenia dňa 21.2.2011 do uplatnenia si náhrady škody priamo u žalovaného dňa 25.09.2012 neuplynula trojročná doba. O škode aj nemajetkovej ujme sa mohol žalobca dozvedieť doručením rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia jeho právnomu zástupcovi 26.04.2011. Predbežné prerokovanie nároku podal 25.9.2012. Nárok sa nepremičal, lebo v uvedenej dobe bol podaný návrh na predbežné prerokovanie nároku, odkedy premlčacia doba počas 6 mesiacov neplynula a dňa 28.9.2012 bola podaná žaloba.

Pokiaľ ide o nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu, táto nezávisí automaticky, len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. O žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi bolo právoplatne rozhodnuté. Konštatovanie, že vo veci išlo o prieťah nie je všeobecný súd v tomto konaní oprávnený konštatovať. Žiadne konanie, v ktorom je možné konštatovať prieťahy v konaní, sa nevedlo. Nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. V prvom rade mal súd za to, že žiadna škoda nevznikla a v druhom rade, ak by aj teoreticky žalobca nejakú škodu reálne dokladoval, nepreukázal jej spojitosť s príp. nedodržaním zákonnej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia, teda že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak, keďže exekučné konanie je právoplatne zastavené. Súd ďalej poukázal na to, že prípadné priznanie nemajetkovej ujmy žalobcu by bolo v rozpore s ust. § 1 OSP, podľa ktorého Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb, ako aj v rozpore s dobrými mravmi. Súd nepovažoval za potrebné z hľadiska doplnenia dokazovania vyčakať na znalecký posudok, o ktorý požiadal žalobca, nakoľko súd vec po skutkovej a právnej stránke vyhodnotil. S poukazom na všetky vyššie uvedené dôvody súd žalobu v plnom rozsahu zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, keďže žiadne nešpecifikoval a taktiež zo spisu mu žiadne nevyplynuli.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie. Odôvodnil ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a neúplne zistil skutkový stav veci. Namietal, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľné. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného.

Súd len s poukazom na skutočnosť, že on sám nepozná dôkazy, ktoré by ho uspokojovali v tvrdení o výške škody, zamietol znalecké dokazovanie. Znemožnil tak žalobcovi objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku. Na zamietnutie znaleckého dokazovania nemal súd žiadne udržateľné dôvody.

Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 OSP a po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

Podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 221 ods. 2 OSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prerušiť konanie, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do právomoci ktorého vec patrí.

Podľa § 226 OSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Žalobca sa v predmetnej veci vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 9C/396/2012 domáhal náhrady majetkovej škody v sume 526,58 € a z titulu nemajetkovej ujmy sumy 105,32 €. Svoj nárok odvodzoval od nesprávneho úradného postupu súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Levice, kde povinným bol M. Q., nar. XX.XX.XXXX vo veci vymoženia pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 4094130 (EX 3082/2010). Nesprávny úradný postup videl v oneskorenom vydaní uznesenia, ktorým súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až dňa 30.01.2011, pričom konanie začalo dňa 22.03.2010, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, teda až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 OSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (6Cdo 119/2013).

Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze III.ÚS 119/03-30 vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ustanovení § 157 ods. 2 OSP, v spojení s ustanovením § 167 ods. 2 OSP.

Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 236/06). Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 114/08 z 12. júna 2008).

Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho konania, ktoré zaviniť súd svojím procesným postupom v rozpore so zákonom, spravidla vždy účastníkovi konania odnímajú možnosť konať pred súdom, pretože mu bránia v realizácii tých procesných práv, ktoré Občiansky súdny poriadok priznáva na účelne uplatnenie alebo bránenie práva proti druhej strane v spore. Vydanie zmätočného rozhodnutia bez ďalšieho nemá svoje právne opodstatnenie, a preto je vždy nevyhnutné takéto rozhodnutie zrušiť najmä z hľadiska ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Nepreskúmateľnosť rozhodnutia v dôsledku nedostatku dôvodov alebo jeho nezrozumiteľnosti je vždy dôvodom na zrušenie takéhoto rozhodnutia.

Podľa § 103 OSP, kedykoľvek za konania prihlíada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 OSP, ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak vec nespadá do právomoci súdov alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu; právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú pritom zachované.

V zmysle § 104 ods. 1 OSP, prvá veta, ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Súd kedykoľvek počas konania prihlíada na to, či sú splnené tzv. procesné podmienky konania. Tieto podmienky môžu byť odstrániteľné (po ich odstránení súd v konaní pokračuje) alebo neodstrániteľné (súd pre ich existenciu nemôže v konaní pokračovať). Za neodstrániteľné podmienky konania sa považujú nedostatok právomoci, litispendencia (prekážka veci začatej), res iudicata (prekážka veci právoplatne rozhodnutej) a nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania. Neodstrániteľné podmienky konania majú za následok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť podľa ustanovenia § 104 ods. 1 OSP.

Vychádzajúc zo súdneho spisu Okresného súdu Levice, sp.zn. 13Er/326/2010, exekučné konanie v predmetnej veci začalo dňa 22.03.2010, kedy bol spísaný návrh na vykonanie exekúcie pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došla Okresnému súdu Levice dňa 28.04.2010. Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 13.01.2010, sp.zn. SR 22044/09. Dňa 05.05.2010 exekučný súd prípisom požiadal súdneho exekútora o predloženie potrebných dokladov. Súdu bola doručená písomnosť označená ako sťažnosť a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prieťahy v konaní zo dňa 30.08.2010. Okresný súd Levice uznesením zo dňa 18.10.2010, č.k. 13Er/326/2010-3 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 30.12.2010, č.k. 25CoE/95/2010-30 žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, so sídlom Záhradnícka 62, 821 08 Bratislava o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 01.04.2010 doručení Okresnému súdu Levice dňa 28.04.2010 zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.03.2011. Následne Okresný súd Levice uznesením č.k. 13Er/326/2010-39 zo dňa 26.09.2011 zastavil exekučné konanie vedené na Okresnom súde Levice pod sp.zn. 13Er/326/2010 a súdnemu exekútorovi náhradu trov vzniknutých v tomto konaní nepriznal. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.10.2011.

Odvolací súd konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že tento v predmetnej veci vedenej pod sp.zn. 9C/396/2012 doplnil dokazovanie aj oboznámením sa so spisom Okresného súdu Nitra sp.zn. 14C/13/2013 a z neho spisom Okresného súdu Levice sp.zn. 13Er/326/2010, pričom v oboch veciach je žalobcom POHOTOVOSTĚ, s.r.o., žalovaným Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, teda ide o rovnakých účastníkov, ako aj rovnaký predmet konania - náhrada majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, pričom žalobca svoje právo v oboch veciach odvodzuje z rovnakých skutkových okolností a to z exekučného spisu Okresného súdu

Levice sp.zn. 13Er/326/2010 vo veci vymoženia peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného M. Q. zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX (EX XXXX/XXXX).

Z uvedených dôvodov je rozhodnutie súdu prvého stupňa zmätočné a tým nepreskúmateľné, čo spôsobuje odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. V ďalšom konaní súd prvého stupňa opätovne zistí skutkový stav veci a na základe takto zisteného skutkového stavu rozhodnutie aj riadne odôvodní s poukazom na § 157 ods. 2 OSP.

Vzhľadom k uvedenému bude preto úlohou súdu prvého stupňa skúmať, či sú v predmetnej veci dané odstrániteľné, prípadne neodstrániteľné podmienky konania, na ktoré je súd povinný prihliadať počas celého konania a ktoré majú za následok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť podľa § 104 ods. 1 OSP, resp. vec postúpiť inému orgánu.

Navyše pozornosti odvolacieho súdu neušlo, že súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nesprávne zistil skutkový stav, keď uviedol skutočnosti, ktoré nekorešponujú so skutočnosťami v pripojenom exekučnom spise (dátum kedy došla exekučnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, sp.zn. rozhodcovského rozsudku, dátum vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia atď.), vzhľadom k čomu je aj v tomto smere napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zmätočné a nepreskúmateľné.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP), v ktorom je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 OSP).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.